

[Rytter.]

overensstemmende med mit. Der er al mulig Grund til at overlade Afgørelsen af dette Spørgsmaal til Domstolene indenfor den Strafferamme, vi i øvrigt fastsætter. Ligeftrem paa Forhaand at slaa fast, at selvforstyldt Beruselse kan være en Strafnedsættelsesgrund, synes jeg ikke, der er nogen Grund til.

Det oprindelige Lovforslags § 85, 6te Stykke, der gik ud paa, at den, der havde gjort sig skyldig i Bedrageri, men ydede fuld Erstatning, kunde faa en nedsat Straf eller eventuelt helt gaa fri, er sløjft, og jeg forstaar den Betragtning, der ligger til Grund herfor, nemlig at det er haardt, at kun den, der har Raad til at betale, kan slippe fri. Vi maa imidlertid være klar over, at der her er en stor Forskel fra den bestaaende Tilstand. Efter den nugældende Lov kan Bedrageren overhovedet ikke drages til Ansvar, naar han yder Erstatning under visse Betingelser. Denne Bestemmelse i Straffelovens § 254 er nu bortfaldet. Spørgsmaalet er da, om man helt skal gaa bort fra den Regel, at den, der yder fuld Erstatning, kan gaa fri. Man er tilbøjelig til at betragte dette Forhold alene fra Bedragerens Standpunkt, idet man synes, at det er urimeligt, at han skal gaa fri for Straf, fordi han har Raad til at betale. Men her vil jeg dog meget stærkt henlede Opmærksomheden paa, at naar man som Embedsmand har haft med disse Sager at gøre, kommer man let til at se paa Sagen paa en noget anden Maade. Naar man lader Bedrageren gaa fri for Straf, saafremt han yder fuld Erstatning, er det nemlig aldeles ikke af Hensyn til Forbryderen, men det er af Hensyn til dem, Bedrageriet er gaaet ud over. Jeg har oplevet to saadanne Tilfælde, der staar tydeligt for mig. I det ene Tilfælde havde en Mand bedraget nogle Folk for et Beløb af nogle Tusind Kroner. Hans Familie tilbød Erstatning for hele dette Beløb, hvis han kunde blive benaadet. Først svarede jeg som Justitsminister nej, det kunde ikke ske, men jeg ombestemte mig og benaadede vedkommende. Det var imidlertid ikke af Hensyn til Forbryderen, det var af Hensyn til de Folk, han havde bedraget. Disse kom nemlig op til mig og sagde: Vi bliver ruinerede, hvis vi ikke faar Pengene; de godtgjorde, hvorledes de sad i det, hvorledes deres Familieforhold var, der var Kone og Børn, og at de, hvis de ikke fik Erstatning, vilde blive ruineret. Derfor gik jeg efter Anbefaling fra alle Sider med til Benaadning i dette Tilfælde. Jeg har ogsaa haft et Tilfælde, hvor de

bedragne mødte op og gik kraftigt i Brechen for vedkommende Bedrager, men hvor jeg syntes, det var saa raat et Bedrageri, der var begaaet, at jeg afslog at benaadde. Jeg er vis paa, at den højtærede Justitsminister har oplevet akkurat lignende Tilfælde.

Jeg kommer dernæst til de Tilfælde, hvor Lovforslaget ser mildere paa Forbrydelsens Karakter. I Kapitel 12, om Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed, er Straffen, som nævnt, meget nedsat. Jeg for mit Vedkommende ser imidlertid ikke nogen Grund til, at vi fra Statsmyndighedernes Side skal sætte Straffen saa langt ned, som det her er sket. Der er dog ingen Grund til, at Folk, som ligeftrem stræber efter at komme Statens Selvstændighed og Sikkerhed til Livs, paa Forhaand skal være garanteret, at Straffen ikke kan overstige det foreslaaede Maksimum. — Med Hensyn til Bigami maa jeg udtale mig paa lignende Maade. Heller ikke her ser jeg, der er Grund til den store Nedsættelse, der er sket, saa lidt som til, at Uagtsomhed faar en meget mild Behandling under alle Omstændigheder.

Hvad Barnemord angaar — § 237 —, er Forholdet for Øjeblikket det, at vedkommende kan idømmes Strafarbejde fra 2 til 12 Aar og, hvis hun har tænkt over det før Fødselen, fra 4 Aar til Livstid. Denne Straf bliver her foreslaaet nedsat saa formidabelt som til Fængsel fra 30 Dage til 4 Aar, og det endda saaledes, at Straffen under visse Omstændigheder kan bortfalde. Man behøver ikke at være nogen Spaamand for at sige, hvad dette kan føre til; det vil man vide, naar man blot har lidt Erfaring med Hensyn til Nævninger, ja for Resten med Hensyn til Mennesker i det hele. Naar vi taler, kan vi være strenge, men staar man overfor det konkrete Tilfælde, bliver man, hvis man ikke har haft med mange af disse Sager at gøre, pludselig mildere stemt. Vi ser jo, hvorledes Nævningerne er gaaet med til adskillige Domme, som vi ikke forstaar, at mange af disse Nævninger har villet gaa med til, og jeg er vis paa, at selv de, der har været Nævninger, har sagt: Ja, vi troede aldrig, vi kunde være gaaet med til det, men da vi stod overfor det konkrete Tilfælde, gjorde vi det. Hvad tror man ikke, en dygtig Defensor vil kunne faa ud af en Paragraf som den, jeg her omtaler, ved at udtale overfor Nævningerne: Tør I tage det Ansvar paa jer, og paaberaabe sig alle mulige formildende Omstændigheder? Jeg mener derfor, at den foreslaaede Nedsættelse af Maksimum til 4 Aar er for stor.

For Fosterfordrivelse — § 241 — kan Straffen i Øjeblikket stige til Strafarbejde